

Berlin dnia 8 maja 2020

Prokuratura Rejonowa Poznań
ul. Solna 10
61-736 Poznań

Zawiadamiający:

.....

adres.....

ZAWIADOMIENIE O MOŻLIWOŚCI POPEŁNIENIA PRZESTĘPSTWA

z art. 196 KK w zw. z art. 18 § 1 KK oraz art. 257 KK w zw. z art. 18 § 1 KK

W imieniu własnym, na podstawie art. 304 § 1 KPK zawiadamiam o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 196 KK w zw. z art. 18 § 1 KK oraz z art. 257 KK w zw. z 18 § 1 KK, polegającego na tym, że:

W dniu 26 kwietnia 2020 Ks. Jerzy G. (tutaj autor wpisał pełne dane Księdza) działając w zamiarze bezpośrednim, obraził moje uczucia religijne oraz znieważył grupę osób z powodu ich przynależności wyznaniowej, poprzez:

Wylewanie wody na celebransa z monstrancją, czym wypełnił on znamiona czynu z art. 196 KK oraz z art. 257 KK.

Wnoszę o:

wszczęcie w przedmiotowej sprawie postępowania przygotowawczego, ściganie i ukaranie sprawcy.

Uzasadnienie

Opis zdarzenia

W dniu wyżej podanym, w czasie porannej procesji na dziedzińcu klasztornym, działając w sposób zorganizowany i z premedytacją znieważył Najświętszy Sakrament to jest monstrancje z hostią niesioną w procesji wielkanocnej przez celebransa - dopuszczając do dwukrotnego oblewania jej i celebransa wiadrem wody z okna własnej celi mieszkalnej. Czyn ten, wpisujący się w regularny cykl działań zakłócania kultu mający na celu dyskredytację, zastraszanie wiernych i zniewagę odprawianych nabożeństw i ich uczestników - posiada antyreligijny, dyskryminujący charakter. Z okna tejże celi, w której przebywać mogli i mogą oprócz księdza Glabasa jedynie osoby ściśle poufne, dochodzi do regularnych profanacji odprawianych modlitw. Czyn ten ponadto wpisuje się w kolejne, odrębne akty ksenofobii, prób marginalizowania i zakłóceń, wywoływania przemocy społecznej - jak najścia, agresje fizyczne, które powiązane są w sposób wyraźny z niniejszym zdarzeniem. Osoba sprawcy posiada ściśle kompetencje w wymiarze znajomości rodzaju i charakteru kultu religijnego, swoim postępowaniem jawnie i jaskrawo przeczy wszelkim normom religijnym, jak i ogólnie przyjętego ładu społecznego.

Kwalifikacja prawna – art. 196 KK obraza uczuć religijnych

Wskazany i opisany czyn niewątpliwie wypełnia znamiona czynu z art. 196 KK o treści: Kto obraża uczucia religijne innych osób, znieważając publicznie przedmiot czci religijnej lub miejsce przeznaczone do publicznego wykonywania obrzędów religijnych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Przedmiotem ochrony art. 196 KK są uczucia religijne, czyli pewien stosunek (przede wszystkim emocjonalny) określonej grupy do wyznawanej przez siebie wiary przejawiający się także w prawie do ochrony szacunku wobec wyznawanych przez nią wartości oraz miejsc i przedmiotów otaczanych czcią (S. Hypś, w: Kodeks karny. Komentarz, red. A. Grześkowiak, K. Wiak, Warszawa 2015, s. 976). O obrazie tych uczuć można mówić w sytuacji, gdy działanie sprawcy wywołuje reakcję emocjonalną danej osoby związaną z poniżającym zachowaniem wobec przedmiotu, znaku, symbolu (...), której może towarzyszyć poczucie naruszenia godności, uczucie zawstyżenia, zażenowania, smutku. Obrazą uczuć religijnych będzie negatywna reakcja wykraczająca poza samą negatywną ocenę danego poglądu, wypowiedzi odniesionej do przedmiotu czci religijnej (W. Wróbel, w: Kodeks karny. Część szczególna, t. II, red. A. Zoll, Warszawa 2013, s. 659).

Jak wskazuje utrwalona doktryna przedmiotu, obrazą uczuć religijnych jest publiczne znieważenie przedmiotu czci religijnej lub miejsca przeznaczonego do publicznego wykonywania obrzędów religijnych. Pod pojęciem "przedmiot czci religijnej" rozumie się zwykle przedmiot, który przez określoną wspólnotę religijną, kościół lub związek wyznaniowy uznany jest za przedmiot kultu, godny najwyższego szacunku, a niekiedy wręcz uwielbienia. Do przedmiotów tych zwykło zaliczać się: krzyż, hostię, obrazy i figury świętych, naczynia liturgiczne, szaty pontyfikalne, różaniec, czasami wskazuje

się, że przedmiotami czci religijnej będą także "słowa mające charakter sprawowania sakramentów, imiona świętych i rytuały" (J. Sobczak [w:] Stefański, Kodeks karny. Komentarz, za J. Wojciechowska, [w:] Wąsek, Zawłocki, Kodeks karny, t. I, 2010, s. 899).

Działanie sprawcy miało charakter znieważający, tj. według przyjętych powszechnie norm kulturowo-obyczajowych stanowiło ono wyraz pogardy, uwłaczało godności poprzez znieważanie kultu i symboli świętych.

Czyn wypełnił też znamię publiczności. Jak stwierdza Sąd Najwyższy w swoim postanowieniu z 5 marca 2015 r. (II KK 274/14), znamiona przestępstwa określonego w art. 196 KK, wypełnia jedynie takie znieważenie przedmiotu czci religijnej, które ma miejsce publicznie. Publiczny charakter przestępstwa z art. 196 KK sprowadza się do tego, że znieważenie przedmiotu czci religijnej może zostać dostrzeżone przez większą lub bliżej nieokreśloną liczbę osób.

Kwalifikacja prawna – art. 257 KK znieważanie grupy i osoby z powodu przynależności wyznaniowej

Działanie sprawcy, jak zostało to wyjaśnione powyżej, miało charakter znieważający oraz publiczny. „Znieważenie” jest okazaniem pogardy, która głębiej wyraża ujemny stosunek do wartości, jaką reprezentuje sobą człowiek niż lekceważenie (zob. W. Kulesza, Zniesławienie i zniewaga, s. 174; zob. uwagi do art. 216).

Sąd Najwyższy w post. z 17.8.2016 r. (IV KK 53/16, Legalis) stwierdził, że „określenie „znieważenie” występuje w art. 257 KK w podobnym znaczeniu, jak w art. 216 § 1 KK, z tym że pokrzywdzonym jest dana zbiorowość (art. 257 KK), a nie określona osoba. Przestępstwo stypizowane w art. 257 KK atakuje więc cześć człowieka, ściślej – cześć wewnętrzną, czyli godność osobistą rozumianą jako poczucie własnej wartości (cześć zewnętrzną, czyli dobre imię w społeczeństwie, chroni art. 212 § 1 i 2 KK)”.

Brak przesłanek wyłączenia bezprawności przez wzgląd na wolność słowa i swobodę ekspresji artystycznej

W ramach europejskiego systemu praw człowieka, Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych w jej art. 10 oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka w wypracowanym przez siebie orzecznictwie przyznają bardzo szeroki zakres ochrony wolności wypowiedzi. Wolność ta, w tym będąca jej elementem swoboda ekspresji artystycznej, choć może przybrać nawet formę ostrej, szokującej krytyki, nie jest jednak nieograniczona, ponieważ musi być odczytywana w kontekście innych gwarancji Konwencji (wyrok Klass i inni przeciwko Niemcom z dnia 6 września 1978 r., par. 68), w tym prawa do wolności myśli, sumienia i wyznania. Powodem ograniczenia wolności słowa może być m.in. brak szacunku dla uczuć religijnych, gwarantowanych w art. 9 Konwencji, wyrażający się np. przez upublicznienie prowokacyjnych wizerunków przedmiotów czci religijnej. Państwo jest wówczas uprawnione do wyeliminowania określonych form działania, szczególnie tych stojących w

sprzeczności z wolnością myśli, sumienia i religii (wyrok Kokkinakis przeciwko Grecji z dnia 25 maja 1993 r., par. 48).

W wyroku Trybunału Konstytucyjnego (SK 54/13) stwierdzono, że wolność słowa nie ma charakteru absolutnego i może podlega

ograniczeniom w sytuacji konfliktu z innymi prawami i wolnościami, np. z prawem do ochrony uczuć religijnych. Niedopuszczalna bowiem byłaby sytuacja, w której w imię nieskrępowanej realizacji jednych praw, nagminnie naruszano by inne, równie istotne. Dlatego konieczna jest proporcjonalna ingerencja. Dlatego też poza zakresem penalizacji z art. 196 k.k. pozostaje zatem publiczne wyrażanie swoich negatywnych czy też krytycznych poglądów dotyczących przedmiotu czci religijnej, o ile nie przybierze formy ani nie będzie zawierało treści obiektywnie znieważających (...) Trudno bowiem uznać, że immanentny rdzeń swobody wypowiedzi sprowadza się do wyrażania poglądów znieważających czy obrażających uczucia innych osób, a więc okazywaniu pogardy za pomocą obraźliwych lub poniżających sformułowań (ewentualnie gestów), które nie podlegają kwalifikacji w kategoriach prawdy i fałszu. Trybunał Konstytucyjny uznał, podobnie jak ETPCz, że korzystanie ze swobody wypowiedzi wiąże się z obowiązkami. W odniesieniu do opinii i przekonań religijnych można do nich zaliczyć obowiązek unikania w miarę możliwości wypowiedzi niepotrzebnie obrażających innych i ich prawa, w tym wypowiedzi, które w odniesieniu do przedmiotów kultu byłyby bezzasadnie obraźliwe oraz bluźniercze.

Działanie wyżej opisane, w świetle przywołanego przepisu oraz orzecznictwa, należy uznać za przestępne.

Przedmiotowe przestępstwo zostało ujawnione przy ul. Wronieckiej, stąd wskazana właściwość miejscowa organu, tj. Prokuratura Rejonowa Stare Miasto, jest w pełni zasadna.

W związku z obrazą moich uczuć religijnych oraz znieważeniem chrześcijan, wiernych zawiadamiam jak na wstępie.

podpis